

νά δικαιολογήση, οὔτε ὁ παρελθὼν ἔρως, ἀφοῦ οὐδέποτε ἠγαπήσατε τὴν Γενεβιέθην, οὔτε ἡ σημερινή μετάνοια σας, ἀφοῦ καὶ ἡ μετάνοια αὐτὴ δὲν μοὶ φαίνεται ὅπως ἀπὴλλαγμένη συμφέροντος...

Ὁ Μοντβριὰν ἀνύψωσε τὴν κεφαλὴν. Ἔσχεν εἰρωνικὸν μειδίαμα καὶ ἀνύψωσε τοὺς ὤμους. Θὰ ἔλεγε τις, ὅτι μελλεὶ νὰ ὀμιλήσῃ, ἀλλὰ συνεκρατήθη. Μόνον μετὰ τινὰς στιγμὰς σιγῆς ἀνέλαβε τὸν λόγον.

— Εἶνε βεβαίον, ὅτι δύνασθε νὰ ἔχητε τὴν χειροτέραν ἰδέαν περὶ ἐμοῦ. Δὲν ἔχω τὸ δικαίωμα νὰ ὑπερασπίσω ἑμαυτόν. Εἶθε ἐν τῷ δικαίῳ σας, ὅταν μοὶ ἀποδίδετε παρόμοια αἰσθήματα. Ἐν τούτοις, εἶμαι ἄνευ πόρων, καὶ δὲν δύναμαι νὰ εὐρω θέσιν ἐντὸς ὀλίγων ἡμερῶν. Μὲ ὑποχρεόνετε τοιοῦτοτρόπως, ν' ἀναχωρήσω πάραυτα, ἢ μοὶ ἐπιτρέπετε νὰ ἀναμεινω ἐπὶ τινὰς ἡμέρας ;... Θὰ ἀναχωρήσω, σὰς τὸ ὑπόσχομαι.

Ὁ Τρέγκ τὸν παρετήρησε μὲ βλέμμα ὑποπτον. Τὸν ἠρώτησε :

— Πόσον καιρὸν ἐδαπανήσατε διὰ νὰ μάθητε τὸ ἐπάγγελμά σας ;

— Τρία ἔτη.

— Διατί ἐγίνατε ὑλευργὸς καὶ ὄχι ἄλλο τι ;

— Ἐπειδὴ ἤξευρα, ὅτι ἡ Γενεβιέθη κέκτηται τὸ ἐργοστάσιον τοῦ Κλερμαρέ.

— Ὅποιος ἦτο ἔκτοτε ὁ σκοπὸς σας ;

Ὁ Ρουδέμπεργ δὲν ἀπήντησεν. Ἦτο ὄχρος, καὶ ἐτήρει τοὺς ὀφθαλμοὺς αὐτοῦ χαμηλωμένους.

— Κύριε Μοντβριὰν, ἔχετε πολυαριθμοὺς φίλους, λαμπρὰς σχέσεις... Ὁ βίος τὸν ὁποῖον διάγετε εἶνε δυστυχὴς δι' ὑμᾶς, συνηθισμένον εἰς τὴν πολυτέλειαν καὶ εἰς τὸν δαπανηρὸν βίον... Διατί δὲν ἀπειθήνεσθε εἰς τοὺς φίλους σας ;... Τὸ σκάνδαλον τῆς δίκης ἐλησμονήθη· θὰ ἤρχοντο εἰς βοήθειάν σας...

Ὁ Ρουδέμπεργ ἐκίνησε τὴν κεφαλὴν.

— Δὲν θέλω, εἶπεν...

— Διατί ;... ἐξ ὑπερηφανείας ;... Δὲν σὰς κατηγορῶ διὰ τοῦτο, μεθ' ὅλα ταῦτα.

— Ὅχι, δὲν ὑφίσταται οὐδεμίαν ὑπερηφάνειαν... Ἠθέλησα ἀπλούστατα νὰ πλησιάσω τὴν Γενεβιέθην, ἐπειδὴ δὲν ἠδυνάμην πλέον νὰ ζῶ χωρὶς νὰ τὴν βλέπω !

— Ἄ ! ἄ ! εἰς ἐμὲ διηγείσθε τὰς μωρολογίας ταύτας ;...

Ὁ Ρουδέμπεργ δὲν ἀνύψου τοὺς ὀφθαλμοὺς του. Τὰ χεῖλη του ἤρξαντο νὰ τρέμωσιν ὀλίγον.

— Ἔχετε δίκαιον νὰ μὴ με πιστεύετε, καὶ ἐν τούτοις, εἶπον τὴν ἀλήθειαν. Καὶ δύναμαι νὰ σὰς πείσω περὶ τούτου διὰ μιᾶς λέξεως, κύριε Τρέγκ.

— Μὰ τὴν πίστιν μου, εἶμαι ἔτοιμος νὰ σὰς ἀκούσω· πείσατέ με...

— Πρὸ μικροῦ μοὶ ἐρρίψατα μίαν ὕβριν κατὰ πρόσωπον· δὲν ἀπήντησα εἰς αὐτήν, διότι δὲν ἠθέλον τίποτε νὰ σὰς εἶπω, καὶ νὰ διατηρήσω τὸ μυστικόν μου. Μὲ κατεκρίνατε, κύριε Τρέγκ, ὅτι ἔχω τοὺς ὀφθαλμοὺς μου ἐπὶ τὴν περιουσίαν ὑμῶν, ὅπως ἀπαλλαγῶ τῆς ἐνδείας...

— Καὶ δὲν ἀνακαλῶ ὅσα εἶπον, διέκοψεν ἀποτόμως ὁ γέρον.

— Ἀπατάσθε, κύριε Τρέγκ, διότι ὁ θεὸς μου, ὁ στρατηγὸς Βιλλεπαρέλ, ἀπέθανε... καὶ ἔχω ἤδη εἰσόδημα ἐτήσιον διακοσίων χιλιάδων φράγκων.

— Ἀπέθανε πρὸ πολλοῦ ;

— Ὀλίγας ἐβδομάδας μετὰ τὴν ἀναχώρησίν μου εἰς τὴν Ἀμερικὴν.

Ὁ Τρέγκ, συγκεχυμένος εἶσιγα.

— Δὲν ἔχω λοιπὸν κανὲν συμφέρον νὰ ἐποφθαλμιῶ τὴν περιουσίαν σας, κύριε, ἐξηκολούθησεν ὁ Ἐκτωρ μετὰ θλιβεροῦ μειδιάματος. Σὰς συγχωρῶ, ἐν τούτοις, καὶ σὰς δικαιολογῶ.

— Διατί, ἀφοῦ εἶσθε πλούσιος ἐγίνατε ἐργάτης ;

— Εἶχον ἄλλο μέσον διὰ νὰ τὴν ἴδω, διὰ ν' ἀναπνεύσω τὸν αὐτὸν ἀέρα μετ' αὐτῆς, χωρὶς νὰ διεγείρω τὰς ὑπονοίας της, χωρὶς νὰ τὴν φοβίσω ;

— Καὶ εἶσθε ἀπὸ τριῶν ἐτῶν ὑλευργός ;

— Ἀπὸ τριῶν ἐτῶν, κύριε Τρέγκ... Τοῦτο μὲ ἀναγκάζει νὰ κάμνω οἰκονομίαν, δὲν εἶνε ἀληθές ;... ἀνυψοῦμαι ἐν τῇ ἐκτιμῇσει σας ;

— Ἐὰν προηγουμένως δὲν ἐπράξατε τίποτε ἄλλο, παρὰ νὰ σπαταλήσατε τὴν προῖκα τῆς κόρης μου, ὀργιζόμενη μὲν καθ' ὑμῶν, ἀλλ' οὐδέποτε κατέστην ἐχθρὸς σας... Ἄλλ' ἐπὶ τὸ προκείμενον... Ἄς ὀμιλήσωμεν ἐλευθέρως, ὁποῖον εἶνε τὸ συμπέρασμα ὅλων τούτων ;

— Δὲν τὸ μαντεύετε ;

— Ἐρωτεύεσθε ἐκ νέου τὴν γυναῖκά σας ;...

(ἀκολουθεῖ)

ΣΗΜΕΡΙΝΟΙ ΕΡΩΤΕΣ

Εἶχε παρέλθει ἔτος, ἀφότου διακόψας γλυκὴ παρὰ τὴν θάλασσαν εἰδύλλιον, ἠρπάγη καὶ πάλιν ὑπὸ τῶν ἀκτίνων τοῦ τεραστίου τροχοῦ τοῦ κοινωνικοῦ βίου... Εἶχε παρέλθει ἔτος, καὶ καθ' ὅλον αὐτὸ τὸ μακρὸν χρονικὸν διάστημα, οὐδ' ἅπαξ εὐρέθη μένος πρὸ τῆς θαλάσσης... Καὶ ὅταν αἶφνης τὴν ἐπανεῖδε τὴν κυανὴν γόησσαν, τὴν μαλακὴν κυλιομένην, — οὐχὶ ἐκείνην ἢ διαβλέπομεν ἡμεῖς συγκεχυμένως εἰς τὰς ἀκτὰς τῶν θαλασσίων λουτρῶν, μέσῳ μυρίων ἀτόμων καὶ μυρίων ἐνδυμασιῶν, μὲ τόσας γυναικείας καλλονὰς καὶ τόσα σκάνδαλα, τόσας ὀμιλίας καὶ τόσους χαιρετισμοὺς — ἀλλὰ τὴν θάλασσαν τῶν ἐρήμων ἀκτῶν, τὴν συναρπάχουσαν σε ὀλόκληρον, τὴν ἀπορροφῶσαν πᾶσαν σου σκέψιν καὶ καταπνίγουσαν πᾶσαν βιωτικὴν μέριμναν, τὴν μόνην τότε περὶ σὲ κυρίαρχον, ἥτις σὲ καταποντίζει ἐν τῇ παλλομένη ἀναμνήσει τοῦ συνδεομένου μετ' αὐτῆς παρελθόντος, καὶ σὲ πληροῖ καὶ δι' αὐτῶν ἔτι τῶν ἄλλοτε παρ' αὐτῆς δονησάντων σε συναισθημάτων — ὦ, ὅταν εἶδε τὴν θάλασσαν ταύτην, τὴν εὐμενῆ ποτε λικνίστριαν τοῦ ἔρωτός του — ἀπαλοκύανον, πλατεῖαν, ἀπέραντον, — ὡς ἄγριον θηρίον, ὡς ὀρμητικὴ καταιγίς, ἐξηγέσθη τι ἐντὸς του, πόθος μέγας, ὀξύς, ἀπειρος, ἐν « ἄχ ! » ἐνδόμυχον, ἄφωνον, πλήρες ἀναμνήσεων, καὶ τρυφερότητος ὑπερκεχειλιζούσης !... Ἐκεῖ παρὰ τῆς...

θεραπευτικήν κυανότητα, ένθους, έξαλλος, επανέζησεν αίφνης τὰς παρελθούσας στιγμάς, ὧν ἡ θάλασσα ἀπετέλει τότε τὸ δελεάζον πλάσιον, διαχύνουσα ἐν τῷ ἔρωτί του ὄλον αὐτῆς τὸν μελαγχολικὸν ἡμερον... Ἐκεῖ, βεθυθισμένος ἐν τῇ θλιβερᾷ γοητείᾳ τῶν δυοῦσων φωταυγειῶν, επανέζητε τὴν ὄραν τὴν ἐσπερινήν, τὴν μοναδικήν, τὴν ἀλησμόνητον, — τὸν μετ' αὐτῆς παρὰ τὴν θάλασσαν περίπατον — ἐπανεῖδε παρ' αὐτῆς τὴν χαρίεσσαν γραμμὴν τοῦ σώματος τῆς καὶ τὴν λευκότητα τῆς ἐσθῆτος τῆς μετὰ τῆς πέριξ τότε σκοτίας, επανησθάνθη τὸ βᾶρος τοῦ βραχιόνος τῆς, — βᾶρος σώματος ἀφινόμενου, παραδιδόμενου, καὶ εἶτα... ἐν ᾧ ἡ κεφαλὴ ἔκλινε πρὸς τὸ ὀπίσω καὶ οἱ ὀφθαλμοὶ ἐκλείοντο, τὸ φίλημα, τὸ γλυκὺ, τὸ παρατεταμένον, τὸ ἀτελείωτον, μεῦπερᾶν τὸν οὐρανὸν μετ' ἀπειρα ἄστρα, καὶ ἐδῶ καὶ πέραν στὴν ἐκεῖ θάλασσαν, ἐφ' ἧς ἀντηνακλῶντο ταῦτα θαμβᾶ, ἀπλουμένην μελανήν, πλατεῖαν, ἀπειρον, τί τὸ μαλακὸν ἐν τούτοις, καὶ τὸ ὅποιον βεβαίως θὰ ἦτο καὶ χλιαρὸν!...

«ὦ! τί τὸρμερὸν πρᾶγμα ἡ ζωὴ! Τοιοῦτος ἔρως, τοιαῦται ἀναμνήσεις τεθαμμένα, νεκραὶ, ἄνευ μιᾶς πνοῆς, ἄνευ μιᾶς κἀν αναλαμπῆς, ὑπὸ τὸν ἴσοπεδοῦντα τὰ πάντα καθημερινὸν βίον, ὑπὸ τὴν ὀδυνηρὰν φροντίδα τῆς συντηρήσεως, ὑπὸ τὸν χρόνον καὶ τὴν συνήθειαν, ὑπὸ τὴν σπουδὴν καὶ τὰς ἐπισκέψεις καὶ τοὺς χοροὺς, ὑπὸ τὰ τόσα τίποτε τῆς ζωῆς καὶ τὰς ἐντυπώσεις τῆς στιγμῆς... ὑπὸ τὸ φίλημα τῆς τυχούσης... καὶ ἔτι πλέον, ὑπὸ τὸν καπνόνενός σιγᾶρου!... ὦ, νὰ τὴν επανέβλεπε τώρα ἐκείνην, δι' ἧς καὶ μόνης ἠδυνήθη νὰ ἐνοήσῃ, ὅτι ὑπῆρχε καὶ ἐν ἑαυτῷ ὁ θεῖος σπινθὴρ, τί τὸ μέγα, τὸ ἄγνόν, τὸ ἰσχυρὸν... ἐκεῖνο τὸ τί, δι' οὗ κατασκευάζονται οἱ καλλιτέχναι, οἱ ποιηταὶ, οἱ ἥρωες! Νὰ τὴν επανέβλεπεν ἐκείνην, ἐν ἧ ἐλάτρευσε τὴν τελείαν χάριν, τὴν τελείαν ἀφέλειαν, τὴν τελείαν ἀγνότητα, πρὸ τῆς ὁποίας ἠδύνατο νὰ μείνῃ ἐν ἐκστάσει γονυπετῆς, ἐπὶ ἔτη, ἐπὶ αἰῶνας, καὶ ἦτις ἐν τούτοις, μεθ' ὅλης αὐτῆς τῆς παιδικῆς ἀφελείας, μεθ' ὅλης τῆς ἀπλῆς αὐτῆς αἰγλῆς, πίπτουσα ἐν τῇ ἀγκάλῃ του, ὡς οὐδεμία ἄλλη, διήγειρον ὄραμα ἀκατανικήτου, φλογεράς, ἀσβέστους!... ὦ νὰ τὴν επανέβλεπε τὴν κατακτήτριαν τῆς καρδίας καὶ τοῦ πνεύματος καὶ τῶν αἰσθησεων, ἐκείνην, ἧτις ἔκαμε νὰ κοχλάζῃ τὸ αἷμα του, νὰ ζεῖ ὁ μυελὸς τῶν ὀστέων του, καὶ ἦτις ἐν τούτοις ἐξήγγινε τὴν ψυχὴν του, τὴν παιδα ἐκείνην καὶ γυναῖκα, τὴν δρόσον καὶ κάμινον!... ὦ νὰ τὴν επανέβλεπε τώρα, τὴν νοητὴν καὶ χαρίεσσαν, νὰ ἠσθάνετο ἑαυτὸν πλησίον τῆς, καὶ νὰ μὴ ἐκράτει παρὰ τὸν μικρὸν δάκτυλόν τῆς, διὰ ποίας ἀφοσιώσεως καὶ ποίων θυσιῶν θὰ διετράνου τὸν ἔρωτά του, διὰ ποίας θέουρας καὶ μαγνητικῆς ἀτμοσφαιρας ἔρωτος καὶ ἐπιθυμίας φιλήματος θὰ τὴν περιελάμπτε, τὴν αἰωνίαν ἀγαπωμένην, τὴν μόνην λατρευτὴν, τὴν μόνην ποθητὴν, καὶ ἀμειώτως λαχταριζομένην!... Τὴν γλυκεῖαν, τὴν τρυφερὰν, τὴν μελανόφθαλμον, ἧτις τίς οἶδεν ἐν τῇ ἀγνῇ αὐτῆς καρδίᾳ, ποῖον θυμὸν καίει πρὸ τῆς μνήμης τοῦ μόνου ἀγαπηθέντος, τίς οἶδεν ἐν τῇ πιστῇ αὐτῆς μνήμῃ ποῖον κη-

ρίον ἀσβέστου φλογὸς ἔχει εὐλαβῶς ἀνημμένον πρὸ τῆς μόνης λατρευομένης εἰκόνας!... ὦ, εἶνε τρομερὸν πρᾶγμα ἡ ζωὴ!... Πῶς θάπτει τὰ πάντα ἐν τῇ λήθῃ, τὰς ἀγιωτέρας, τὰς προσφιλεστέρας ἀναμνήσεις, τὰ ἱερώτερα, τὰ βαθύτερα, τὰ τρυφερώτερα αἰσθήματα!...»

***

«ὦ, εἶνε ὄραϊον πρᾶγμα ἡ ζωὴ. Λύπαι καὶ μέριμναι, ὅλα ἀφίπτανται, ὅλα διαλύονται πρὸ τῶν συνεχῶν ἐνασχλήσεων τοῦ καθημερινοῦ βίου, πρὸ τῆς ἀπροσδοκίτου ἠδονῆς μιᾶς στιγμῆς...» Εἶπε ταῦτα διὰ χαμηλῆς χαμηλῆς φωνῆς, κλείσας ταχέως τὸ στόμα ἐκ φόβου μὴ κρούσῃ! Ἦτο ζεστός, πολὺ ζεστός. Πρὸ ὀλίγου ἐξῆλθε μετ' ἄλλου κεκλημένου ἐκ τῆς μεγάλης θύρας φωταγωγημένου μεγάρου, εὐρὸν, ὅλως ἀπροσδοκίτως, πρὸ αὐτοῦ ἔξω; τῆς ἡμέρας τὸ φῶς... Καὶ τρέχει βιαζόμενος νὰ φθάσῃ, ριγῶν ὑπὸ τὴν ἐπαφὴν τῆς ψυχρᾶς ἀτμοσφαιρας, κερτόνων τὴν ράχιν...

— Πόσον ἦτο χαρίεσσα... καὶ εἰς τὸ μείδιμα ἐκεῖνο πόση πονηρία ἄλλὰ καὶ πόση ἀγάπη!... — Μόνον εἰς σέ, εἰς κανένα ἄλλον! κύταξέ! ὅλας τὰς ἄλλας τὰς φυλάττω δι' ἐμέ!...» Καὶ ἔθλιβε διὰ τοῦ κλάκ, τὸ ὅποιον ἐκράτει ἀνὰ χεῖρας — φορῶν μικρὸν σκούφον — τὴν ἐπὶ τοῦ στήθους του πολυχρῶμον κονκάρδαν, τὴν ὁποῖαν τῷ εἶχε δώσει ἐκείνη, — ἡ θεότης μιᾶς καὶ μόνης ἐσπέρας — κατὰ τὸν ἐγκυκλιον...

— Εὐτυχῆ θνητὴ... λέγει ὁ συγχορευτὴς καί... καληνύκτα ἢ μᾶλλον καλημέρα, φίλτατε...

Καλημέρα!... καὶ χώνεται εἰς τὴν εἴσοδον τῆς κατοικίας του καὶ ἀνέρχεται ἀνὰ τέσσαρας τὰς βαθμίδας, ἐλαφρὸς, φαιδρότατος, εὐτυχῆς!... Εἰσέρχεται εἰς τὸ δωμάτιόν του... Πλησιάζει εἰς τὸ ἀνοικτὸν παράθυρον... Πέραν ἐκεῖ, μακρὰν, πολὺ μακρὰν, εἰς τὸ ἄκρον τοῦ ὀρίζοντος, μία μόλις διαφανομένη κυανότης, ἐπιμυκεῖ μικρὸν κάτοπτρον, μόλις ὑποφέγγον... ἡ θάλασσα!... Τῇ ρίπτει βλέμμα ἐρασιτέχνου. — Τί εὐμορφη... καὶ «μωρρρρρ! κάμνει κρῦο, πᾶμε νὰ κοιμηθῶμε...»

Τὸ παράθυρον κλείεται... ἡ κλίνη μετ' ὀλίγον τρίζει. Πρὸ τῶν κλειστῶν βλεφάρων τοῦ ὑπνώττοντος καὶ ὄνειρευμένου, μειδιῶσι σὺν τῇ επαναστροφῇ τῆς αὐτῆς πάντοτε μουσικῆς φράσεως, δύο μέλανες ὀφθαλμοὶ, καὶ ἐκτείνεται χειροκτιοφόρος χεῖρ, προσφέρουσα κονκάρδα: εἰς αὐτὸν... αὐτὸν καὶ μόνον!...

ὦ εἶνε ὄραϊον πρᾶγμα ἡ ζωὴ!...

Πέραν μακρὰν, ὑπὲρ τὸν ὀρίζοντα, εἰς πόλιν ἄλλην, πρὸ τῆς θαλάσσης, ἡ πάλαι ἡρωὶς τοῦ θαλασίου εἰδυλλίου, ἐγείρεται, νοητῆς ἔτι ἐκ τοῦ ὕπνου, μετὰ τὴν κεφαλὴν ὀκνῶς συρομένων σκέψεων... ὄλων θυμῶν; διὰ τὸν αἰωνίως ἀπὸ τῆς γῆς καὶ μόνον ἀγαπηθέντα.

ὦ εἶνε ὄραϊον πρᾶγμα ἡ ζωὴ! Καὶ ὅταν οἱ δύο οὔτοι, μετὰ πολλοὺς τοιοῦτους ὕπνους καὶ πολλὰς παρομοίας ἐξεγέρσεις, εὐρεθῶσι πάλιν ἐναντὶ ἀλλήλων, ἐκεῖ πέραν, παρὰ τῇ κυανῇ θωπέᾳ τῆς θη-

λάσσης, ἢ καὶ ἀλλαγῶ, καὶ εἶνε ἐλεύθεροι ἢ καὶ δὲν εἶνε πλέον, θ' ἀγαπηθῶσι πάλιν, μὴ δυνάμενοι νὰ ἐννοήσωσι πῶς ἐπὶ τοσοῦτον χρόνον εἶχε παύσει ἢ ἀμοιβαία συμπάθεια· τί λέγω! πεπεισμένοι ὅτι καθ' ὅλον αὐτὸ τὸ χρονικὸν διάστημα ἠγαπῶντο λεληθότως. Καὶ μὴ κατορθοῦντες νὰ παραδεχθῶσιν ὅτι εἶνε δυνατόν νὰ ζήσωσι τοῦ λοιποῦ κελωρισμένοι, θὰ κατασιγάσωσι τὰς ἐλαφρὰς τύψεις τῆς συνειδήσεως, τοῦ οἰκτροῦ τούτου σημερινοῦ ἀνεμοδείκτου, στρεφόμενου πάντοτε πρὸς τὸν πνέοντα ἀνεμον, καὶ θὰ πέσωσιν εἰς τὴν ἀγκάλην ὃ εἶς τοῦ ἄλλου, μετὰ περιβαλλούσης καὶ ἀεὶ νεαζούσης θερμότης, καὶ θὰ ἐπανεύρωσι τὴν δρόσον τῶν πρώτων συγκινήσεων, τοὺς πρώτους ἴσθους, τὰ πρώτα παρὰ τὴν ἔκτασιν τῆς θαλάσσης φιλήματα, καὶ ὅπερ περιεργότερον! θὰ ὦσιν εἰς ὅλα ταῦτα εἰλικρινεῖς καὶ πρὸς τὸν ἑαυτὸν των καὶ πρὸς ἀλλήλους!...

*Ω εἶνε ὠραῖον πρᾶγμα ἡ ζωὴ!...

*Ἐρρε νοσηρὰ χίμαιρα, ἐν ἧ ὄλοι ἀπατῶμεν ὅλους καὶ πρώτιστα τὸν ἴδιον ἑαυτὸν....

DARAMOT

ΣΥΝΤΑΓΗ ΔΙΑ ΣΥΝΟΙΚΕΣΙΟΝ

(Παράφρασις)

Γνωρίζω κυρίαν τινὰ, ἧς ἡ μανία εἶνε νὰ κάμνη συνοικέσια. Λέγω μανία, διότι ἀναλαμβάνει ὅλας τὰς δυσχερείας τῶν τοιοῦτου εἶδους ὑποθέσεων ἀνευ τοῦ ἐλαχίστου συμφέροντος, ἀφοῦ δὲν ἔχει τὴν παραμικρὰν ἀπαιτήσιν, οὔτε ἐπὶ τῆς προικὸς, οὔτε ἐπὶ τῶν γαμηλιῶν γευμάτων. Διὰ νὰ ἀκούη λοιπὸν (καὶ τοῦτο θὰ συμβαίνει συχνότερον), τὰ παράπονα καὶ τοὺς θρήνους ἐκείνων οὓς συνέζευξε, κινεῖ πάντα λίθον πρὸς διαίωσιν τοῦ ἀνθρωπίνου γένους; Μυστήριον.

Τῇ ἀλήθειᾳ, ὑπάρχουσιν εἰς τὸν κόσμον τοῦτον ἐγκεφαλικά νοσήματα, ὧν ἡ ὑπαρξίς διέφυγε μέχρι τοῦδε τὴν ὀξύνειαν τῶν φρενολόγων.

Εὐρίσκειται ἡ περὶ ἧς ὁ λόγος κυρία ἐφωδιασμένη μὲ ἰκανὸν ἀριθμὸν δεσποινίδων ὠρίμου ἡλικίας, ἀξιεράστων, πνευματωδῶν, καὶ σπανιώτατα ἢ μάλλον οὐδέποτε πλουσιῶν, διὰ τὸν ἀπλοῦστατον λόγον, ὅτι αἱ τελευταῖαι οὐδένα ἐπιφορτίζουσι πρὸς εὔρεσιν συζύγου· τὸν εὐρίσκουν μόναι· ἀλλ' ἐὰν ἡ τύχη ἐφάνη δυσμενῆς καὶ πρὸς τὸ κεφάλαιον τοῦτο εἰς τὰς ἀξιεράστους δεσποινίδας, ἃς προσφέρει ἡ κυρία Β, ἀφ' ἐτέρου ὁμοῦ ἔρριψε βροχηδὸν εἰς αὐτὰς τὴν σεμνότητα, τὴν πρὸς τὰ οἰκιακὰ ἔργα προσήλωσιν κτλ. ἐν ἄλλοις λόγοις ὅλα τὰ προσόντα ἄτινα κατὰ τοὺς Εὐαγγελιστὰς ὀφείλει νὰ ἔχη μία σύζυγος χριστιανή.

Ἄλλὰ δυστυχῶς, τὸ λεχθὲν ὑπὸ τοῦ Πρώσου αυτοκράτορος Φρειδερίκου τοῦ μεγάλου, ἐρωτηθέντος τί χρειάζεται διὰ νὰ κηρύξη πῆλεμον, καὶ ἀπαντήσαντος «Χρήματα, χρήματα, χρήματα» οὐδαμοῦ ἐφαρμόζεται κάλλιον, ἢ εἰς τὸ κεφάλαιον τοῦτο· εἶνε τὸ

φάσμα τῶν πτωχῶν δεσποινίδων, αἱ τρεῖς αὐταὶ μαγευτικαὶ δι' ὀλίγας λέξεις, καὶ πῶς ὄχι, ἀφοῦ εὐγένεια, ἔρωσ, σύζυγος διακεκριμένος, καὶ ἐν γένει πᾶσα ἡ χρῆσι δύναις τοῦ κόσμου τούτου ἀπὸ ἀρχαιοτάτων χρόνων ἐξαρτάται ἀπὸ τὸ χρῆμα.

Ἄλλ' ἐπανελάθωμεν εἰς τὴν κ. Β. Εἰς πᾶσαν συνάντησιν εἶνε ἀδύνατον πρὸ τίνος χρόνου, ἀφοῦ μὲ καλημερίση νὰ, μὴ μοὶ εἶπη τὸ στερεότυπον:

— Πότε λοιπὸν θὰ μοῦ εὔρης σύζυγον διὰ τὴν μικρὰν μου Οὐρανίαν; εἶνε τόσον καλὴ κόρη· γλυκεῖα, ἀγαπητή... πάντοτε εὐδιάθετος, ἀκακὴ σὰν ἀρνάκι, γελαστή, ἀκόμη καὶ ὅταν τῆς πονεῖ τὸ δόντι. Πόσον θὰ εἶνε εὐτυχῆς ἐκεῖνος ποῦ θὰ τὴν πάρῃ.

— Ἐχει προῖκα;

— Φεῦ! ὄχι· ἂν εἶχε πρὸ δέκα ἐτῶν θὰ ἦτο νυμφευμένη.

— Πρὸ δέκα ἐτῶν; τί ἡλικία λοιπὸν ἔχει ἡ μικρὴ σας;

— Εἴκοσι ἐπτὰ ἕως εἴκοσι ὀκτῶ, παραπάνω ὄχι! ἀλλὰ τί τὰ θέλεις τὰ χρόνια; εἶνε ἡ ἀθωότης αὐτῆ! ὡς πρὸς τοῦτο μένω ἐγὼ γυῆτρια.

— Θὰ εἶνε ἄσχημος βέβαια.

— Ἄ μπᾶ! δὲν εἶνε μὲν ὠραία, ἀφ' ὅτου μάλιστα προσβληθεῖσα ἐξ εὐλογίας, ἔχασε τὸ ἕνα μάτι καὶ τῆς ἔμεινε τὸ ἄλλο ποῦ κλαίει πάντοτε, ἀλλ' αὐτὸ δὲν διακρίνεται ὅταν γελά. Σὰς βεβαιῶ, ὅτι δὲν εἶνε διόλου ἄσχημος, δὲν ἐμπνέει διόλου ἀποστροφὴν ἀπ' ἐναντίας μειδιᾷ, χαριέστατα.

— Μειδιά αἰωνίως, δὲν θὰ γελά διὰ νὰ μὴ φαίνωνται τὰ οὖλα καὶ οἱ ὀδόντες. Κύριος οἶδε τί δόντια ἀγριοχοίρου θὰ ἔχη.

— Παρεξηγεῖτε τὰ πρᾶγματα, φίλε· τὰ δόντια τῆς εἶνε ὀλίγον μεγάλα, ὀλίγον κίτρινα, ἀλλὰ ὅλα γερά.

— Ἄς εἶνε ἐπὶ τέλους, εἶνε εὐρωστος ἢ ἰσχνή.

— Συμφωνῶ ὅτι δὲν εἶνε παχειὰ, καὶ τὰ γονατὰ τῆς τρικλίζου μάλιστα ὅταν περπατῇ· ἀλλ' αὐτὸ τὸ πρᾶγμα δὲν τὴν ἐμποδίζει ἀπὸ τοῦ νὰ εἶνε μία λαμπρὰ κόρη, πολὺ ἐργατικὴ, πολὺ οἰκονόμος ἥτις γνωρίζει ἄριστα νὰ κρατήσῃ νοικοκυριό.

— Δὲν ἠξέυρω ἂν γνωρίζῃ αὐτὰ, ἀλλὰ τὸν σύζυγόν τῆς βέβαια δὲν θὰ τὴν κρατήσῃ πολὺν καιρόν. Τὰ γονατὰ τῆς δὲν θὰ τὴν ἐμποδίζουσι νὰ ζαφρίζῃ τῇ σοῦπα, ἀλλὰ κατασκευὴ αἰσθημάτων μοὶ φαίνεται ἀδύνατος.

— Θεέ μου! πόσον εἶσθε ἀπειροσ τοῦ κόσμου φίλε μου! ἀπὸ ποῦ λοιπὸν βγήκατε; μήπως νυμφεύεται κανεὶς πάντοτε μὲ αἰσθητά;

— Δὲν γνωρίζω· ἀλλ' ἐὰν δὲν νυμφευθῇ διὰ τὸν ἔρωτα, θὰ νυμφευθῇ ἐξ ἀπαγκτοσ διὰ τὰ χρήματα.

— Διόλου! νυμφεύεται κανεὶς διὰ νὰ μὴ εἶνε μόνος... διὰ νὰ ἔχη σύντροφον... διὰ νὰ νυμφευθῇ ἐπὶ τέλους!

Ἡ κυρία Β, ἔλεγε τὴν ἀλήθειαν· ἀλλ' ἐγὼ ἐκ τῆς περιγραφῆς τῶν προτερημάτων δὲν τὸ ἐθεώρου ἐυκολον νὰ εὔρη σύμβιον ἢ μικρὰ τῆς Οὐρανίας, καὶ ἐκτὸς τούτου, εἶχον σχεδὸν λησμονήσει τὰ λεχθέντα, ὅτε μίαν ἡμέραν ἡ τύχη, ἔφερεν εἰς τὸ δωμάτιόν μου ἕνα ἐκ τῶν φίλων μου, νὰ μοῦ εἶπη:

— Εἶνε ἕνας γνωστός μου, ὅστις θέλει νὰ νυμ-